

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX
POLUMJESEČNIK
I. SVIBANJ
A. D. 1909 – A. M. 6037
BROJ 9

SADRŽAJ

Pasha i žrtve na Dan Pomirenja	495
Heroji Vjere	496
Pavlove Ilustracije Vjere	497
„Veća Bogatstva Sramote Kristove”	500
Pitanja o Savezima	503
On je Usavršio Posvećene	504
Vjeran nad Malim (Pjesma)	504
Kvartalni Pregled - 20. Lipnja	505
Krotkost, Blagost, Strpljivost, Karakter	505
Uzorci Zanimljivih Pisama	505

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PASHA I ŽRTVE NA DAN POMIRENJA

NAŠA nedavna proslava Pashe potaknula je pitanje, je li žrtva pashalnog janjeta 14 dana prvog mjeseca predstavljala istu misao kao žrtva Dana pomirenja 10 dana sedmog mjeseca?

Odgovaramo: Ne, ne baš. Ove dvije praslike su stavljene na suprotne krajeve godine; jedna na početku vjerske, a druga na početku svjetovne godine. Svjetovna godina započinjala je u jesen, a vjerska u proljeće. Pashalna žrtva na početku vjerske godine posebno je predstavljala žrtvu našega Gospodina Isusa samo u korist Crkve, dok je žrtva na Dan pomirenja na početku svjetovne godine ilustrirala Kristovu žrtvu, a također i žrtvu Crkve, „kraljevskog svećenstva” i šire djelo koje se time ostvaruje „za sav narod.”

Pashalno janje nije predstavljalo Isusa Glavu i Crkvu njegovo Tijelo. Predstavljalo je posebno našeg Gospodina Isusa, „Jaganjca Božjeg.” O našem je Gospodinu prorečeno da mu se nijedna kost neće slomiti. I isto je bilo naređeno u pogledu pashalnog janjeta. Trebao je biti pečeno cijelo i nijedna mu se kost nije smjela slomiti pri jelu. Nadalje, Pashalno janje i njegova krv utjecala je na, čuvala, „prelazila preko,” samo prvorodenih, samo predstavnika Crkve prvorodenih. Oslobođenje drugih nije dio slike Pashe.

U žrtvi na Dan pomirenja postoji jasna razlika. Prinesene su dvije žrtve – jedna za tijelo velikog svećenika i njegovu obitelj, a druga žrtva „za sav narod.” Prva, kao što smo već vidjeli (u Tabernakulskim Sjenama, objavljena prije dvadeset i devet godina), predstavlja je smrt našeg Gospodina u korist Crkve i cijelog „domaćinstva vjere.” Druga žrtva na Dan pomirenja predstavlja smrt Crkve kao praslika jarca Gospodnjeg „za grijehе svih ljudi.” Isti veliki svećenik ponudio je oboje i simbolizirao našeg Gospodina Isusa i njegovo djelo izvođenja prve vlastite žrtve; a drugo nudi nas, koje prihvaća za svoje udove.

U izvješću o posvećenju svećenika samo je junac prikazan kao žrtva za grijeh (bez jarca, jer nije bio „za narod”). Zatim se prikazuje žrtva paljenica koja predstavlja i Gospodina i Crkvu u njihovom ujedinjenom, a ipak podijeljenom položaju i odnosu. Ovan je ubijen i razdijeljen na komade i opran, a zatim su komadi položeni redom, u odnosu na glavu, na Gospodnji žrtvenik; a cijelo janje bilo je žrtva paljenica. Ovo predstavlja odnos Crkve, članova Tijela s Gospodinom, Glavom Tijela. – Izl 29:10-18.

„SPALJENO IZVAN TABORA”

Još jedna stavka vezana uz žrtvu za grijeh na dan pomirenja vrijedna je pažnje jer se potpuno razlikuje od one za Pashu; naime da samo njih treba spaliti izvan tabora. Junac je prvo spaljen, a zatim jarac. (Lev 16:27; Izl 29:14.) Spaljivanje je predstavljalo postupno uništavanje tijela. Izvan tabora označava izopćenje,

odbacivanje od ljudi, obeščašćenje. Apostol kaže da je naš Gospodin tako trpio izvan tabora i da se trebamo naoružati istim umom, s punom namjerom da s njime trpimo kao njegovi udovi. Sveti Pavao naglašava ovu činjenicu govoreći: „Jer tijela onih zvijeri, čiju krv veliki svećenik donosi u svetište za grijeh (žrtva), spaljuju se izvan tabora. Stoga i Isus, da bi mogao posvetiti ljude vlastitom krvlju, patio je izvan vrata. Stoga izidimo [kao jarac Gospodnji] k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu.” – Heb . 13:11-13.

Primijetite da Apostol ovdje ukazuje na predodžbene žrtve i uspoređuje ih s boljim žrtvama Krista i Crkve; i da nas potiče da sudjelujemo u Kristovoj žrtvi – da se prepoznamo kao pripadnici Gospodnje klase jaraca koji prolaze kroz iskustva izvan tabora slična onima koje je naš Gospodin podnio – on je bio simboliziran s juncem, a mi jarcem.

Neki koji su nekad bili od nas, ali koji su otišli od nas, čine sve što je u njihovoj moći da poljuljaju vjeru bilo koga na koga imaju utjecaja. Iako su godinama tvrdili da gledaju oči u oči s nama (ispunjenje ovog tipa i zajedništvo Crkve s njezinim Gospodinom u ovim samim patnjama sadašnjeg vremena), sada se čini da su oslijepili u pogledu ovih stvari i željni da zaslijepe i zbune što više drugih. Ono što smo predstavili je ono što smo predstavljali proteklih dvadeset i devet godina koliko god smo mogli – pokazujući, dokazujući da je Misterij ovog Evandeoskog doba da izabrana Crkva ima privilegiju trpjeti s Kristom kao njegovi udovi, i s vremenom biti proslavljeni s njime kao udovi jednoga Tijela, kojemu je on Glava.

Ništa u ovome, niti u bilo čemu što smo ikada napisali, ne osporava ideju da je naš Gospodin Isus dao svoju krv kao našu žrtvu i da je dovršio žrtvu za nas na Kalvariji u svom vlastitom Tijelu na križu. Tada je, prema Apostolu, došlo vrijeme da bude uzvišen za duhovnu Glavu nad duhovnim tijelom. On nije bio ta duhovna Glava u tijelu. Nakon uskrsnuća postao je Glava Crkve, njegova Tijela. A Crkva postaje njegovim udovima samo kao duhom začeta Nova stvorenja, kada su njihova smrtna tijela prikazana u žrtvi i prihvaćena. Prihvaćajući nas kao nova stvorenja, Veliki svećenik prihvaća naše žrtvovane volje i zatim nas iskušava u pogledu ostvarenja toga, računajući krv naše žrtve kao svoju vlastitu, jer je njegova bila ta koja je opravdala našu i učinila našu mogućom.

Ovdje uočavamo prednost onih koji su mudro utrošili svoje vrijeme u proučavanju ovih istina koje je Bog dao da budu pripremljene za njihovu hranu. Oni koji su bili vjerni u proučavanju i koji su živjeli u skladu s njim, sada su jaki. Drugi su sada slabi i podložni da ih nosi svaki vjetar doktrine. Ne možemo pretjerano poticati, dragi prijatelji, na nužnost duhovne prehrane – kroz sastanke, a osobito kroz čitanje.

Nikakva količina sluha ne može zamijeniti čitanje. Štoviše, savjetujemo povezano, uzastopno čitanje – osobito šest svezaka Studija Svitanja. Ponovno vas podsjećamo da sada mnogi slijede prijedloge majke i njezine kćeri koje su prije nekog vremena napisale pismo Kuli u kojem kažu da su otkrile da mogu pročitati cijelih šest svezaka u roku od godinu dana

HEROJI VJERE

– HEB. 11:1-40 – 13 LIPNJA –

Ključni tekst: – „Vjera je osnova onoga čemu se nadamo, dokaz stvari nevidljivih.” – R. 1

U prethodnim lekcijama raspravljali smo o vjeri i djelima kao suptilnoj moći za dobro ili zlo kojom upravlja jezik. U ovoj lekciji posebno ispitujuemo vjeru kako bismo naučili o njezinoj važnosti kao pokretačke snage za dobre misli, dobre riječi i dobra djela.

Poglavlje koje razmatramo jedno je od remek-djela Svetog Pisma. Doista, cijela poslanica Hebrejima zauzima vrlo zapovjedno mjesto u Bibliji. Neki su doista dovodili u pitanje njeno autorstvo, ali nama se čini da nema mjesta sumnji da ga je napisao sv. Pavao. U cijelosti je obilježena njegovom majstorskom logikom, pobožnošću i osobnom poniznošću. Ona daje uvid u Božanski plan vjekova, koji je u potpunosti u skladu s drugim poslanicama svetog Pavla i koji u tom pogledu daleko nadilazi sve ostale spise Biblije. Neki su primijetili da je njen stil uzvišeniji od stila nekih drugih poslanica svetog Pavla; ali ovo se može lako objasniti. Te druge poslanice, iako pune zdravog razmišljanja i logike, napisane su jednostavnim i očinskim stilom za običnog čitatelja. Ova je napisana posebno za dobrobit ostalih jedanaest apostola i drugih učenih Hebreja koji su sporo uviđali promjenu razdoblja. Naravno, dakle, to je bilo remek-djelo svetog Pavla, jer je na njega očito uložio više truda – pokazujući predodžbeni karakter Židovske Dispenzacije i ukazujući na antitipove Evangeoske dispenzacije, kao i neke koje sežu duboko u Milenij. Reference u trinaestom poglavlju o Timoteju i izjava, „Pozdravljaju te Talijani,” impliciraju da je sveti Pavao napisao ovu poslanicu iz Rima, gdje je bio u zatvoru.

Međutim, ne bi trebalo biti čudno da je Gospodin koristio ovog velikog, ali skromnog čovjeka, svetog Pavla, kao glasnogovornika u predstavljanju mnogih „dubokih stvari” Božanskog plana. Njegovo rano obrazovanje i njegovo druženje s poganima u kombinaciji s njegovom dubokom duhovnošću – i puninom posvećenja Gospodinu dobro su ga kvalificirali da bude, kao što je prorečeno, Gospodinova „izabrana posuda.” Prisetimo se, također, u naredbi je stajalo:

- (1) Da nosi njegovo ime poganima;
- (2) I pred kraljeve;
- (3) I Izraelu

čitajući dvanaest stranica dnevno. Pratili su ovaj pravac jednu godinu i započeli ga sljedeće. Nekoliko je prihvatilo prijedlog s izvrsnim rezultatima i svima ga preporučujemo. Naši umovi su posude koje propuštaju vodu i mnogi koji su nekoliko puta čitali seriju Studija Svitanja otkrivaju da im kasnija čitanja otkrivaju stvari koje ranije nisu vidjeli.

Misionarska nastojanja svetoga Pavla Gospodin je najprije usmjerio prema poganima. Kasnije je stajao pred kraljem Agripom i drugim uglednicima Palestine – još kasnije je poslan kao zarobljenik u Rim, i do neke je mjere nesumnjivo tamo svjedočio pred sudom. Kasnije kroz ovu poslanicu Hebrejima Božja poruka preko ovog Kneza apostola učinila je mnogo za „prave Izraelce” koji su bili zgaženi stvarima Saveza zakona i nisu se mogli osloboditi kako bi ispravno razlikovali između sjena u tipovima i vječne istine antitipne u Kristu, Glavi i Tijelu, i njegovom velikom djelu kao „antitipskog svećenika,” „antitipskog proroka,” „antitipskog suca” i „antitipskog posrednika” Novog (Zakona) Saveza.

„OSNOVA ZA STVARI KOJIMA SE NADAMO”

Strogo govoreći, nada je bespredmetna – nije stvarnost. Ne pruža istinski temelj – to je samo nada. Neće izdržati težinu. Ali vjera je više od nade. Vjera podrazumijeva obećanje. A kada obećanje daje Svemogućí Bog, koji se ne mijenja i koji je jednako svemoćan koliko i nepromjenjiv, tada se vjera može čvrsto pouzdati u Njega, što god bilo. Nada nalazi temelj – u vjeri pronalazi suštinu, jer vjera počiva na božanskom obećanju. Tko god, dakle, ima nadu koja je bez takvog Božanskog obećanja, ima nadu bez temelja. Tako vidimo pogane s nadama i strahovima punim neizvjesnosti; da, mnogi kršćani, nadajući se određenim stvarima, imaju neizvjesnost, strah i sumnju, jer nemaju vjere. A oni nemaju vjere jer se nadaju nečemu što Bog nije obećao i mnogima od njih stvari koje je obećao nisu poznate, ne razumiju, i, prema tome, nisu temelj za vjeru, niti temelj za nadu. Shvaćajući ove stvari, koliko bismo trebali biti pažljivi da naše nade ne polete u neizvjesnu fantaziju, već da se čvrsto grade na temeljima vjere Božanskog obećanja. Oni koji imaju ovu ispravnu vjeru nužno moraju biti istraživači Božanske Riječi i što su veća njihova proučavanja to je veća njihova vjera; i što je veća njihova vjera to više proučavaju obećanja.

Apostol donosi pred naše umove iz prošlosti plejadu heroja vjere. On ih drži za naše divljenje, tako da sjaje i svjetlucaju i pobuđuju naše divljenje i, vjerujemo, potiču nas na slična vjernička junaštva. Nijedan od ovih koje je Apostol nabrojao nije bio

poganski skitnica koji je tražio Boga i nadao se protiv nade i poletio u mašti. Svi su bili čvrsti, snažni karakteri, koji su znali u koga vjeruju i svoju vjeru svjedočili svojom poslušnošću Bogu.

JOHN CALVIN DEFINIRA VJERU

„Vječni život nam je obećan, ali nakon smrti. Rečeno nam je o blaženom uskrsnuću, ali mi u međuvremenu postajemo plijen raspadanja; obećana nam je pravednost, a ipak grijeh prebiva u nama; čujemo kako se nazivamo blaženima, a u međuvremenu smo shrvani beskrajnim patnjama; obećano nam je obilje svih dobrih stvari, ali su svi naši dani u gladi i žeđi; Bog najavljuje da će uvijek biti prisutan da nam pomogne, ali se čini gluh na naše vapaje. Što bi bilo od nas da se ne nadamo, i da naš um, vođen Riječju i Duhom Božjim, ne izađe kroz sjenu, iznad ovog sadašnjeg svijeta?”

Apostol ukratko sažima sadašnje kršćanske pouke vjere, govoreći: „Mi hodimo vjerom, a ne gledanjem.” Što pažljivije hodamo s Bogom, to mirnije i radosnije može biti naše proputovanje prema Novom Jeruzalemu. Izvana svijet, tijelo i Protivnik mogu nas uznemiravati, ali nikakva tuga, nikakva nevolja ne može poljuljati našu najdublju radost, ako je dobro utemeljena na temelju vjere Božanskog jamstva da smo djeca Božja, u dodiru s Beskonačnim, ljubljani od našeg Otkupitelja, koji nas uvjerava da vas „sam Otac ljubi”, i Apostol, da „onima koji ljube Boga sve pomaže na dobro, pozvanima po njegovoj nakani”.

ILUSTRACIJE VJERE SV. PAVLA

„Po njoj (vjeri) Stari su dobili dobar izvještaj.” Nisu svi starješine ili stari primili svjedočanstvo da su ugodili Bogu – „izvješće” o kojem se ovdje govori. Ne, broj onih koji su primili ovo Božje svjedočanstvo je relativno mali, i, u svakom slučaju, oni su pohvaljeni, ne zbog savršenih djela, već zbog svoje vjere. Njihova im se „vjera uračunala u pravednost”. Božanska je namjera bila da oni čije je poštovanje prema svom Stvoritelju i poslušnost njegovoj Riječi obećanja uobličilo i oblikovalo ljudski život u sadašnjim uvjetima nesavršenosti i neprijateljstva svijeta prema Bogu, stoga implicira da su imali srca tako puna povjerenja i ispravnog duha da bi Bog to mogao smatrati pravednošću, smatrati savršenstvom; jer kada bi u uskrsnuću takvi trebali dobiti savršena tijela pod savršenim uvjetima oni bi sigurno izvršili Božansku volju temeljito. Stoga ih je njihova vjera u Boga i njegova obećanja, potvrđena nesavršenim djelima, opravdala za to Božansko zajedništvo u kojem će u potpunosti uživati kada se stvari kojima se nadaju ostvare.

Tako u nekoliko riječi Apostol sažima ono što će kasnije proširiti u pogledu Drevnih Dostojnika. Zatim

počinje specifikaciju vjere. Vjerom razumijemo da su svjetovi bili uokvireni Božjom Riječju – u poslušnosti Božanskom vodstvu. Vjerujemo da je to podjednako točno, bez obzira na to smatramo li sedam dana stvaranja spomenutih u Postanku danima od dvadeset četiri sata ili kao dužim epohama – danima od sedam tisuća godina. Nije bitna činjenica da se Božanska energija provodi kroz razne kanale i sredstva i da se svjetovi ne uvode u postojanje u trenutku vremena. Dok je Bog mogao govoriti o postojanju svjetova, kao što je naš Gospodin svojom riječju pretvorio vodu u vino, zapravo to nije njegov uobičajeni postupak, iako plod vinove loze obično proizvodi sunce i kiša koja pada na zemlju u koja je loza posađena. Ipak, kod nas je stvar vjere da je ono što vidimo čudesno oblikovano, iako postupno.

Izvještaj o stvaranju u Postanku ne seže do formiranja našeg svijeta od elemenata, već počinje izjavom: „Zemlja je bila, ali je bila bez oblika i prazna (praznina).” Kako je sedam dana ili epoha potrošeno u postupno podizanje planina i potonuće oceana i izlazak riba i gmazova, ptica, zvijeri i bilja, tako možemo s pravom pretpostaviti da je formiranje same Zemlje bilo postupno postignuće još udaljenije razdoblje u kojem su formirani različiti slojevi zemljine površine – vapnenac, škriljevac, ugljen, itd. Pobožni čovjek je napisao: „Uvijek su sve stvari božanski vođene, a u jednoličnosti prirode vidimo djelo Božje; ili (inače) vidimo o sebi ono što je nemoguće, nezamislivo, – moć, mudrost, plan bez uma; beskonačnu inteligenciju u bezbožnom, bezopsežnom svijetu.”

Psalmist je dobro napisao: „Jer nebesa slavu Gospodnju navješćuju. Dan danu kazuje riječ, noć noći spoznaju. Nema mjesta gdje se njihov glas ne čuje” – onima koji imaju sluh.

„MRTAV PA GOVORI”

Posebno izdvajajući heroje vjere, Apostol počinje s prvim mučenikom, Abelom, koji se spominje četiri puta u Novom zavjetu, a tri puta ga posebno naziva „pravednikom.” On je govorio u svojoj smrti – u činjenici da je umro zbog svoje odanosti Gospodinu. Nije li tako bilo i s mnogim Božjim svecima – da su njihovi životi ozbiljnije govorili blišnjima, prijateljima i djeci nakon njihove smrti nego za života? Znamo za mnoge primjere koji su to ilustrirali. Tako Abel, prvi mučenik za pravednost u svjetskoj povijesti, ipak govori o svojoj odanosti Bogu i načelu.

Figurativno se kaže da njegova krv vapi Bogu za osvetom. Božanska bi se pravda na kraju trebala pobrinuti da svaki zločin, svaka počinjena nepravda nekako i negdje dobije pravednu kaznu, bilo u sadašnjem ili budućem životu. Apostol nam skreće pozornost na činjenicu da Kristova krv, naprotiv, govori upravo suprotno, te će, umjesto pozivanja na

pravdu, osvetu nad onima koji su razapeli Isusa i progonili članove njegova Tijela, na kraju pozvati za milost. Naš je Gospodin bio velika žrtva za grijeh za čovječanstvo, i svi koje on prihvaća kao članove su posebno oblikovani žrtvovatelji – u ime grešnika – da za Izrael zapečate Novi savez, kroz koji sve obitelji na zemlji mogu primiti Božji blagoslov praštanja.

ENOH JE HODAO S BOGOM PO VJERI

Svjedočanstvo o Henoku bilo je da je njegov život bio onaj vjere; da je hodio s Bogom, a ne sa svijetom; da je nastojao hodati pravedno, u skladu s Božanskom voljom. Svjedočanstvo je da svi koji pristupaju Bogu moraju vjerovati da on jest (inače mu se ne bi htjeli približiti), i moraju vjerovati da on nagrađuje one koji ga marljivo traže, inače si ne bi uskraćivali stvari koje su visoko cijenjene među ljudima i nastoje po cijenu žrtve činiti ono što je ugodno Ocu nebeskom. Zapis o Enohu je vrlo oskudan, ali znamo da je on bio prorok i da je preko njega stigla poruka da će Mesija na kraju doći s deset tisuća svojih svetaca da izvrši pravednost, sud na zemlji – da sruši grijeh i postaviti božanska mjerila među ljudima. „Evo, Gospodin dolazi s deset tisuća svojih svetaca, da izvrši sud nad svima.” – Juda 14,15.

Henok ne samo da je to preokao, nego je i vjerovao u to i to je utisnulo pečat na njegov cijeli karakter i odvojilo ga od svijeta i približilo ga Gospodinu. Slično tome, vjera u dolazak našeg Otkupitelja i uspostavu njegovog Kraljevstva i nagradu za njegovu vjernost i sud ili kušnju svijeta tijekom Milenija, u kojem će svaki čovjek dobiti pravednu naknadu, bilo dobru ili lošu – ova vjera još uvijek ima posvećujuću moć. Njegovimo svakodnevno, iz sata u sat, naše naklonosti prema stvarima iznad, stvarima koje je Bog spremio za one koji ga ljube, za koje molimo: „Dođi kraljevstvo tvoje.”

„NASLJEDNIK PRAVDE”

Noa je treći od ovih heroja vjere koji su izloženi našoj inspekciji. Nitko od njih nije bio pravedan u apsolutnom smislu, jer Sveto Pismo izjavljuje: „Nitko nije pravedan, niti jedan.” O Noi je zapisano: „Noa je bio savršen u svom naraštaju” – on i njegova obitelj bili su odvojeni, slobodni od zagađenosti svog vremena, od neprikladnog odnosa s anđelima, koji nisu zadržali njihovo prvotno stanje. – Post. 6: 4.

Noina vjera u Boga očitovala se u njegovoj izgradnji Arke u skladu s Božanskom uputom da će doći velika kiša i potop, koji će uništiti sve živo i zbrisati iskvarenu rasu. Ovo također nije bio mali test vjere, jer trebamo zapamtiti da Sveto Pismo izjavljuje da do tog vremena nije bilo kiše na zemlji. Vlažila se je navodnjavanjem magle i rose. „Jer Gospodin Bog nije pustio kišu na zemlju... Nego se digla magla sa zemlje i natapala svu zemlju.” – Post 2:5,6.

Dugo je razdoblje Noina vjera bila testirana sve do ulaska u arku i zatvaranja vrata prije nego što su kiše pale i poplave. O njemu je, stoga, dobro objavljeno: „Postao je baštinik pravednosti po vjeri.” Bogu je drago da Nou i sve druge koji mu potpuno, istinski vjeruju naziva prijateljima. On ih prepoznaje kao odvojene i različite od svijeta općenito. Njihova je vjera njihova osobina. Unatoč tome, potrebno je očitovanje vjere i njezina provjera djelima poslušnosti. Blagoslovljen je čovjek koji ima veliku i jaku vjeru u Gospodina, koja će izdržati ispit, kušnju; jer će mu naknadno biti dodijeljen odgovarajući blagoslov. Ne, više od ovoga, Gospodin nam je zajamčio da „neće dopustiti da budemo kušani više nego što možemo podnijeti” i on nas obavještava da poznaje naš sastav i da se sjeća da smo samo prah.

TRAŽIO JE BOŽJI GRAD

Sljedeći na popisu drevnih dostojnika je Abraham, nazvan „Otac vjernih” – ne zato što Noa, Henok i Abel nisu bili vjerni, već zato što je s Abrahamom Bog započeo obitelj vjere kojoj su dana mnoga i velika obećanja. Ta je obitelj postala poznata kao nacija Izraela, a kasnije kao Duhovni Izrael. Opet, Abraham je bio otac vjernih, jer dok su heroji koji su mu prethodili vjerovali u Boga, to je bilo više apstraktno, dok je Božanska objava Abrahamu bila Evanđelje, dobra vijest u određenom obliku – da u i kroz njegovo Potomstvo sve obitelji na zemlji trebaju primiti blagoslov. Tako apostol izjavljuje da je Bog unaprijed propovijedao Evanđelje Abrahamu, i stoga svi koji vjeruju u to Evanđelje, čije je otkupljenje od strane Mesije bitno, svi takvi se nazivaju „djecom Abrahamovom,” a o njemu se govori kao o njihovom ocu, onaj preko kojega je sišla ova evanđeoska nada.

Ali u još jednom smislu Abraham je bio Otac vjernih: u smislu da je predstavljao nebeskog Oca, kao što je Izak predstavljao našeg Gospodina Isusa, i kao što je Izakova nevjesta, Rebeka, predstavljala izabranu Evanđeosku Crkvu.

Abrahamov Božji poziv bio je rezultat njegove vjere u Boga i zato što je živio u odgovarajuće vrijeme da se Božanske namjere počnu izražavati. Najprije je njegova vjera bila testirana božanskom zapovijedi da napusti svoju rodnu zemlju i luta gore -dolje kroz Palestinu kao pastir, boraveći u šatorima bez ikakvog stalnog prebivališta, bez ikakvog pokušaja da preuzme zemlju u posjed i da se u njoj učvrsti putem građenja tvrđava, itd. Obećanje je bilo da će u kasnijim vremenima Bog dovesti svoje potomstvo u ovu zemlju i dati im je u posjed.

Obećanje je otišlo dalje i izjavilo je da će se Gospodnji blagoslov nastaviti ako bude poslušan i da će Abrahamovo potomstvo postati veliko i utjecajno i da će kroz njega svi narodi dobiti blagoslov – i

implicirajući da će svi doći pod njegovu kontrolu. Bila je potrebna velika vjera da se u sve to povjeruje pod ovim okolnostima. I ispit se nastavio, kako je, godinu za godinom, Abrahamova žena starila, sve dok vrijeme majčinstva nije davno prošlo. Ipak čitamo da se Abrahamova vjera „nije pokolebala.”

Još kasnije, nakon što se Izak, obećani sin, rodio i odrastao do muževne zrelosti, Gospodin je iskušao vjeru ovog divnog čovjeka rekavši mu da prinese svoga sina kao žrtvu. Ne smijemo pretpostaviti da je ova uputa dana bilo kakvim pukim dojmom uma, niti bi bilo ispravno da je Abraham prihvatio i djelovao prema bilo čemu osim apsolutne demonstracije Božanske volje u takvoj stvari. Očinska ljubav, dugogodišnje nade i očito Božanska riječ i zakletva bili su pred uništenjem. Ipak, njegova vjera „nije malaksala,” jer je smatrao da je Bog bio u stanju uskrisiti njegova sina iz mrtvih i da će sigurno Bog ispuniti svako njegovo obećanje na koje se obvezao, ne samo svojom Riječi, već i svojom zakletvom.

Dok kličemo, Divna vjera! prisjetimo se da je to bila sama Abrahamova kvaliteta koja ga je posebno preporučila Svemogućem kao njegovog posebnog prijatelja. I zapamtimo da ako želimo imati posebno prijateljstvo, blagoslov i zajedništvo od Gospodina, ovo je kanal kroz koji to treba tražiti – kanal vjere, povjerenja, poslušnosti. „Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu.” Što više vjere imamo, to ćemo biti ugodniji u Gospodinovim očima i više nas može koristiti kao kanale blagoslova za druge – koliko god nesavršeni bili u drugim aspektima.

I ovdje je vrijedno pažnje da Abraham nije bio savršen u svakom pogledu. U dva su ga navrata poganski kraljevi prekorili i pokazalo se da u nekim aspektima ima manje uzvišene ideale, barem u jednom, nego što bi mu pripisali. Ipak, Bog nije odbacio Abrahama zbog tih nesavršenosti. Doista, moguće je da su te nesavršenosti bile djelomično rezultat Abrahamova nastojanja da se drži Božanskih obećanja i da učini sve što je u njegovoj moći da ih dovede do ostvarenja. Znao je da je Božansko obećanje da će njegovo dijete, koje bi trebalo biti kanal Božjih blagoslova svijetu, biti Sarin sin; stoga je smatrao da ne smije ugroziti ni njezin ni svoj život. Sama ta želja da se ne čini ništa što bi ometalo Božansko obećanje možda je imala veze s očiglednim slabostima. – Post. 20.

„GRAD S TEMELJIMA”

Kada Apostol izjavljuje da je Abraham „tražio grad koji ima temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog,” ne smijemo misliti da to znači da je na svom putovanju kroz Palestinu očekivao da će jednog dana naići na novosagrađeni grad od božanske konstrukcije. Niti bismo trebali misliti s nekima drugima da je Abraham

tražio da Novi Jeruzalem siđe s neba – grad izgrađen od doslovnog dragog kamenja s vratima od doslovnog bisera. Ne, Abraham nije znao ništa o tom gradu, jer ništa što se tiče njega još nije bilo otkriveno.

Grad je u stara vremena stajao za i predstavljao utvrdu, vladavinu, vlast. Abraham je shvatio da je zemlja puna grijeha i nasilja i da nije u skladu s Bogom. Znao je da je Henok, njegov predak, Božji čovjek, već proročanski objavio da će doći Mesija, predstavnik Jehove, i uspostaviti Vladavinu, Kraljevstvo, Grad pravednosti. Čeznuo je za tom pravednom vladavinom i shvatio je da će njeni temelji pravednosti biti duboko položeni i da će to biti vječno Kraljevstvo. Znao je da povremeno vladar dođe na zemaljsko prijestolje s dobrim namjerama i da ih djelomično može ostvariti, ali da se ubrzo njegovo prijestolje, njegovo kraljevstvo, sruši i pripadne drugima.

Abraham, dakle, nije bio u skladu ni s kim u svoje vrijeme, niti poslije, u potrazi za zemaljskim kraljevstvom, već je on gledao izvan svega toga za Kraljevstvo Božjeg dragog Sina – Tisućugodišnje Kraljevstvo. Njegovo oko vjere pogledalo je dolje i vidjelo Mesiju i uzvišenje Izraela i blagoslov svih obitelji na zemlji tijekom Milenijskog dana. Naš Gospodin Isus je to potvrdio, rekavši: „Abraham se radovao što će vidjeti moj dan (Tisućugodišnji dan Kristove vladavine) i vidio je to i obradovao se.” Židovi su pogrešno shvatili našeg Gospodina da je on bio s Abrahamom. Drugi ga krivo razumiju da znači da je Abraham vjerom vidio svoje djelo žrtve. Istina je da se naš Gospodin ukazao Abrahamu. Istina je da je Abraham u određenom smislu predvidio žrtvu Krista u predodžbenoj žrtvi Izaka, ali je također istina da je „Dan Kristov” tisućugodišnji dan za blagoslov svijeta i da je to bilo ono što je Abraham vidio i koje je obradovala njegovo oko vjere.

Također vidimo isto; i, dijeleći istu vjeru, dijelimo istu radost i radost nade i očekivanja. Mi doista razaznajemo još jasnije od Abrahama od čega se sastoji taj grad ili Kraljevstvo – da će naš Gospodin biti veliki Kralj, Glava nad Crkvom, njegovim Tijelom (njegovi Udovi, njegova Zaručnica) i da je ova Zaručnica, Janjetova žena, prikazana simbolično u Novom Jeruzalemu, čiji će temeljni kamen u slavi biti „dvanaest Jaganjčevih apostola”. (Otkrivenje 21:2,11-14.) Vidimo jasnije od Abrahama (jer vođeni Svetim Duhom kroz Riječ) da će Drevni Dostojnici biti zemaljski kanali ili zastupnici kroz koje će ovaj Nebeski Grad poslati svoje blagoslove Izraelu i svim obiteljima na zemlji. Kao što je pisano: „Vidjet ćete Abrahama i Izaka i Jakova i sve proroke u Kraljevstvu.” Krista i njegovu izabranu duhovnu Zaručnicu ljudi neće vidjeti osim onako kako mi sada vidimo našeg Gospodina, okom vjere.

„VJERNIM JE SMATRALA ONOG KOJI JE OBEĆAO”

Drago nam je da je Abrahamova žena posebno spomenuta na ovom popisu heroja vjere. Pomaže nam da temeljito shvatimo apostolovu misao da razlikovanje spola ne djeluje na štetu ni muškarca ni žene u vezi s božanskim obećanjima. Možda se ne može reći da Sarina vjera nije klonula, ali ako se neko vrijeme pokolebala, sigurno se oporavila. Iako je bila u dobi za majčinstvo, vjerovala je Bogu. – Ocijenila je vjernim onoga koji je obećao. Tako je bila ubrojana u plemićki popis za koje Apostol kaže: „Svi su ovi umrli u vjeri, ne primivši obećanja (obećanih stvari), nego su ih izdaleka vidjeli (okom vjere) i bili uvjereni u njih, i prigrlili ih, i priznali su da su tuđinci i stranci na zemlji.”

Ah, da, ovo je važna značajka. Nije dovoljno da vidimo veličanstvene stvari Božanske namjere, nije dovoljno da u njih vjerujemo, nije dovoljno da im se radujemo. Moramo također biti spremni izdržati kušnju da budemo stranci i tuđinci u sadašnjem vremenu. Oni koji ne mogu izdržati ovaj test neće se smatrati dostojnima sudjelovanja u tim veličanstvenim stvarima. Ti Drevni Dostojnici, nezadovoljni nikakvim zemaljskim izgledima, tražili su nebesko – ne u smislu u kojem mi tražimo nebeske, duhovne stvari – u smislu nade u dovršetak promjene prirode iz zemaljske u duhovnu. Tražili su ili željeli nebesko u smislu izraženom u molitvi Gospodnjoj. Željeli su da dođe Božje Kraljevstvo, da se uspostavi na zemlji – nebeska vladavina pravednosti, nebeski grad ili vlada. „Zato se Bog ne stidi zvati se njihovim Bogom, jer im je pripravio grad” – planirao je takvo nebesko Kraljevstvo ili vlast kakvoj su se nadali. To će Kraljevstvo, uvjerava nas Sveto Pismo, na kraju biti „želja svih naroda” – Hag. 2:7.

IZAK, JAKOV, JOSIP, MOJSIJE

Prolazimo uz prolaze dvorane slave vjere i bilježimo slike na koje nam apostol skreće pozornost – Izaka, Jakova, Josipa, Mojsija. Svaki od njih ima razlike, karakteristike i osobite osobine; ali kvaliteta temelja vjere u svima njima je ono što ih čini Božjim narodom – onima koje on rado priznaje i kojima je već obećao blagoslove u budućnosti zbog njihove vjere. Ako bi išta potaknulo Božji narod na njegovanje milosti vjere to bi sigurno bila šetnja kroz ovu galeriju portreta heroja vjere iz prošlosti.

Izak je svoju vjeru u Abrahamsko obećanje pokazao time što je s punim povjerenjem prenio Abrahamski blagoslov svom sinu Jakovu; i bez obzira na to pokazao je vjeru u to obećanje kada je blagoslovio i Ezava, shvaćajući da pod tim izvornim obećanjem sve obitelji na zemlji koje će biti blagoslovljene moraju

uključivati i Ezavovu obitelj. Jakov, iskazan vjerom u obećanje dano svom djedu Abrahamu, očitovao ju je u uređenju svih poslova u svom životu. Osobito se to očitovalo na njegovoj samrtnoj postelji kada se, nakon što je posebno blagoslovio Josipove sinove, poklonio Bogu, naslonjen na uzglavlje svoje postelje (prevedeno štap u uobičajenoj verziji). Shvatio je da su svi blagoslovi koji će doći njegovoj obitelji bili pod božanskim nadzorom i da su svi uključeni u izvorno obećanje dano Abrahamu. Dalje je označio svoju vjeru dajući upute u vezi s njegovim ukopom, da ne bi trebao biti u Egiptu, već u Kanaanu, obećanoj zemlji, koja je pripadala Izraelu samo po vjeri.

Josip je dao mnogo očitovanja svoje vjere u Boga. Ne samo kao dječak, već i dok je bio u Egiptu jasno je pokazao svoju vjeru u Božje obećanje da će Izrael biti blagoslovljeni narod preko kojeg će blagoslov Gospodnji na kraju, u suradnji s Mesijom, doći do svih naroda svijeta. Vjerom je dao upute da kad Izrael napusti zemlju Egipat i ode u Kanaan, ne zaboravi ponijeti njegove kosti. To ne znači nužno da je mislio da će kosti i prah koji su nekoć sačinjavali njegov entitet biti potrebni Bogu za njegovo uskrsnuće, ali to znači da će na taj način posvjedočiti svoju vjeru u uskrsnuće mrtvih – svoju vjeru da on će sudjelovati u blagoslovima koji će doći u Izrael preko Mesije.

„SRAMOTA KRISTA VEĆE BOGATSTVO”

Na razne je načine Mojsije posvjedočio svoju vjeru u Boga, ali ni na jedan od njih, možda, na izvanredniji način od odricanja od povlastica egipatskog prijestolja, kojega je posvojenjem postao nasljednik. Radije je odlučio trpjeti nevolju s naodom Abrahamova obećanja nego prebivati u raskoši s drugima. Izraelski narod bio je Mesijin narod, Kristov narod; dakle povezujući se s njima on je pokazivao svoje poštovanje prema prijekorima Pomazanika. Doista, vjera obilježava svaki korak Mojsijeva napredovanja u Božjoj naklonosti i službi.

„Izdržao je kao da vidi onoga koji je nevidljiv.” Kako slikovito ovo opisuje stvar i koliko je istinito danas kao i onda da je podnošenje kušnji i testova moguće samo onima koji imaju oko vjere – onima koji mogu vidjeti nevidljive stvari, stvari nevidljive drugima: osobito oni koji mogu vidjeti nevidljivog Kralja slave i njegovo, za sada, nevidljivo Kraljevstvo! Vjerom je također ustanovio Pashu i škropljenje krvlju s Izraelom, iako nemamo razloga pretpostaviti da mu je u nekoj značajnoj mjeri bilo moguće shvatiti pravo značenje Pashe i antitipsko značenje krvi i njeno škropljenje. Njegova se vjera ponovno pokazala u prolazu Izraelaca kroz Crveno more. Njegova poslušnost odgovarala je njegovoj vjeri u svim tim stvarima.

Iako smo zadivljeni prisutnošću tako velike vjere, ipak smo time ohrabreni, jer shvaćamo da nam je

savršena vjera moguća, iako savršena djela nisu. Držimo se, dakle, čvrsto vjerom Božanskih obećanja i nastavimo hodati vjerom, a ne gledanjem, sve dok, s vremenom, ne dođe do naše promjene i uđemo u stvarnosti od kojih sada imamo samo obećanja.

„PO VJERI BLUDNICA RAHABA”

Svijetu je neshvatljivo, a svecima zaprepasteno da Sveto Pismo na toliko mnogo načina pokazuje da Bog nije pristran – da nije birao isključivo velike, mudre ili dobre, nego naprotiv, birao je iskrene, poštene, vjerne, bez obzira na niskost rođenja, prirodne nedostatke i nesavršenosti. Zaista kaže Gospodin: „Moji putovi nisu kao vaši putovi, niti moji planovi kao vaši planovi.” I doista je naš Otkupitelj rekao da carinici i bludnice trebaju ići u Kraljevstvo radije nego nevjerni, samopravedni farizeji. Kako nam je drago što u Božjoj providnosti Apostol spominje Rahabu i njezinu vjeru, i kako je to Gospodin cijenio i nagradio! Svakako da ovdje postoji lekcija koju bi svatko od nas trebao dobro označiti i iznutra probaviti, ne samo za vlastito ohrabrenje, već i za naše vodstvo u odnosu prema drugima. U potpunom je skladu s apostolovom izjavom da Bog izabire neke od „podlih stvari svijeta” u sadašnjem vremenu da bi na kraju posramio neke od većih i moćnijih i manje vjernih i poslušnih.

Nakon što nam je dao ovu divnu konstelaciju, čini se da je Apostol shvatio da je tek dobro započeo popis. On izjavljuje da bi mu nedostajalo vremena da spomene druge vjerne karaktere koji su imali Božje odobravanje, kao što su Gideon, Barak, Sampson, Jiftah, David, Samuel i proroci, koji su vjerom izvojevali pobjede, činili pravednost, osigurali obećanja, itd. I u svakom je slučaju vjera bila iskušavana, ponekad okrutnim izrugivanjem i bičevanjem, a ponekad okovima i zatvaranjem. Neki su bili kamenovani. Neki su raspolovljeni. Neki su bili beskućnici, litalice, lišeni zemaljske udobnosti, potišteni, izmučeni – kojih svijet nije bio dostojan.

„DA ONI BEZ NAS NE BI POSTIGLI SAVRŠENSTVO”

Nakon što nam je ukazao na ove slavne heroje, Apostol nam govori da su oni drugačija klasa od nas samih, Kristovih učenika ovog Evandeoskog doba. Svi su umrli u vjeri, ne primivši ono što im je obećano, jer je Bog predvidio nešto još bolje za nas i uredio da oni ne mogu dobiti svoj blagoslov dok mi ne primimo svoj.

Što je to divna stvar koja pripada nama, odvojena i različita od onoga što pripada njima? Odgovaramo da je naš blagoslov, kao i njihov, blagoslov vjere i nagrada, a ne nagrada za djela. Naš je blagoslov bolji od njihovog jer je Isus Mesija došao, dao svoj život, bio visoko uzdignut – i jer smo sada pozvani u članstvo u njegovom Tijelu, Tijelu Kristovu, Tijelu

velikog Prvosvećenika, Tijelo Kralja kraljeva i Gospodara gospodara, Tijelo Posrednika između Boga i ljudi. Ovo pitanje našeg poziva na drugu razinu postojanja kao suradnika velikog Mesije je „skrivena misterija” koja nije prethodno otkrivena. To je doista „nešto bolje za nas” – onoliko bolje koliko je nebeska baština bolja od zemaljske. Drevni dostojnici, čiju smo slavnu karijeru razmatrali i hvalili, moraju čekati dok duhom začeta klasa ne bude rođena iz mrtvih u Prvom uskrsnuću; tada će primiti svoj blagoslov uskrsnuća na zemaljsku razinu, da budu zemaljski predstavnici Nebeskog Grada, Nebeskog Kraljevstva, i da na vrlo poseban način sudjeluju u davanju Božjeg blagoslova Izraelu i svim obiteljima na zemlji.

Svi su tijekom pada bili nesavršeni i stoga „djeca gnjeva, kao i drugi,” a to smo i mi. Ali oni i mi smo svojevrijedno i namjerno i srcem u skladu s Gospodinom i njegovom pravednošću kao što većina čovječanstva nije: stoga je njima i nama omogućeno čuti Božji glas, koji govori mir i blagoslove dobrovoljno poslušnim. Drevni dostojnici odgovorili su na opseg privilegija i blagoslova koji su tada podneseni, ponuđeni, dostupni. A mi iz ovog Evandeoskog Doba smo čuli i odgovorili na još veće blagoslove i privilegije uzvišenog poziva ovog Evandeoskog Doba.

OPRAVDANI VJEROM

Drevni dostojnici nisu bili opravdani Savezom niti Posrednikom. Nismo bili ni mi. I oni i mi smo opravdani vjerom. Oni s nama dolaze pod Abrahamov savez, koji nije imao posrednika niti mu je trebao, jer je sklopljen samo s onima slične vjere i srdačnih želja onima oca Abrahama. Iako su neki od ovih heroja živjeli tijekom židovskog doba, oni nisu bili opravdani svojim Savezom zakona nego svojom vjerom, jer Savez zakona ništa nije učinio savršenim zbog neučinkovitosti svog posrednika; niti je itko od njih bio opravdan Izraelovim Novim (Zakonom) savezom, jer on još nije inauguriran.

U tijeku je odabir članova Posrednika Izraelova Novog saveza. Pomazanik (Krist, glava i članovi) je posrednik Novoga saveza. Savez zakona bio je između Boga i jedne nacije Izraela, za koju je predloženo da bi najprije trebala biti blagoslovljena i posvećena i da bi joj se dodijelio vječni život, a zatim postati kanal blagoslova za sve druge nacije koje će doći u sklad s Bogom prihvaćanjem Izraelskih obveza. Taj je Savez propao jer njegov posrednik Mojsije nije mogao nikome dati život osim u predodžbenom smislu privremeno. Novi savez treba biti između Boga i Izraela i svijeta – između Boga i ljudi. Posrednik je duhovan, ali on ne posreduje između Boga i duhom začete klase. On je posrednik ljudi kod Boga. Stoga Crkva nema posrednika, ne treba ga, jer Crkva se ne sastoji od onih koji su ljudske naravi, nego samo od

onih koji su začeti od Duha Svetoga i članova Novog stvorenja. To su članovi Posrednika koji ne trebaju posrednika. Zbog svoje tjelesne nesavršenosti, jer ne mogu činiti stvari koje bi htjeli, trebaju Zagovornika, i oni ga imaju, „Isusa Krista Pravednika.”

Čim svi članovi Tijela velikog Posrednika Krista budu pozvani i izabrani i pronađeni vjerni; tada će doći vrijeme za blagoslov Drevnih Dostojnika, kojima će doći prednosti i blagoslovi Abrahamovog potomstva po tijelu. Preko njih će Božji blagoslov Novoga saveza ići, tijekom Milenijskog doba, na svako stvorenje: dajući svima najpotpunije prilike za pomirenje i vječni život.

Tijekom Milenijskog doba ti Drevni Dostojnici, kao zemaljski predstavnici nebeskog Posrednika, bit će na neki način lišeni blaženstva koje bi ispravno pripadalo onima koji su iskušani i proglašeni dostojnima. Tisuću godina služiti će nesavršenoj rasi kao vladari, instruktori, uzdižući svećenici, u kontaktu s nesavršenim čovječanstvom, pomažući im da se vrate u sklad s Bogom i svemu što je izgubljeno.

Postavlja li se pitanje kakva će nagrada biti dodijeljena ovim Drevnim Dostojnicima za rad obavljen tijekom Milenija u uzdizanju svijeta? Mi odgovaramo da bi prednosti takvog rada za čovječanstvo same po sebi bile sasvim dovoljna nagrada; ali čini se da određene stvari u Svetom Pismu impliciraju da će ti Drevni Dostojnici na kraju Milenija dobiti još jedan blagoslov, naime, da će biti promijenjeni iz ljudske u duhovnu prirodu.

Ovo nije jasno navedeno u Bibliji, ali se samo može zaključiti. Već smo vidjeli da su ti heroji vjere koji su prethodili ovom Evandeoskom dobu bili predodžbeno predstavljeni „crvenom junicom” koja je bila spaljena izvan tabora i čiji je pepeo služio za posipanje nečistih. Također smo vidjeli da su oni kao klasa bili predstavljeni kao članovi Levijeva plemena. Drugim riječima, kućanstvo vjere, kao što je prikazano u Levijevom plemenu, bilo je predstavljeno u prošlim vremenima kao i sada. I upravo iz tog „domaćinstva vjere” tijekom ovog Evandeoskog doba antitipski svećenici su pozvani, izabrani i pronađeni vjernima. Vidjeli smo da su svi koji će sačinjavati „Kraljevsko svećenstvo” i svi koji će sačinjavati „veliku gomilu” izvorno bili zastupljeni u ovom „domaćinstvu vjere,” koje su simbolizirali leviti.

Vidjeli smo da se i „malo stado” i „veliko mnoštvo” posvećuju s ciljem da postanu žrtveni svećenici, ali da će samo nekolicina onih koji su živjeli u skladu s odredbama i uvjetima samopožrtvovnosti osvojiti nagradu članstva u Tijelu Velikog svećenika – članstvo u Kristu – članstvo u Posredniku Novog (Zakona) Saveza. Od ostatka, neki će se potpuno povući i umrijeti drugom smrću, dok će drugi, niti se vraćajući u propast niti idući naprijed u dobrovoljnu žrtvu, biti razvijeni, dokazani, ispitani sudovima Gospodnjim i

bit će proglašeni dostojnima života na duhovnom planu kao osvajači s palminim granama, ali ne kao „više od pobjednika” s krunama. Opravdani koji ne uspiju prijeći na posvećenje vraćaju se natrag i postaju dio svijeta, dok posvećeni koji ne uspiju prijeći na dobrovoljnu žrtvu unatoč tome održavaju svoje opravdanje kao Nova stvorenja jer se u svom testiranju pokazuju istinitima.

Stoga „velika gomila” ovog Evandeoskog doba i heroji vjere prethodnih vremena još uvijek ostaju članovi „domaćinstva vjere,” antitipski Leviti; dok „malo stado” nositelja kruna, koje pripada istoj kući antitipskih levita, prelazi na položaj „kraljevskog svećenstva” u slavi. Tijekom Milenija neki od tih antitipskih levita („velika gomila”) služiti će na duhovnoj razini, dok će drugi, Drevni Dostojnici, vjerni drevnih vremena, služiti na zemaljskoj razini. Što je razumnije od pretpostavke da će, kada njihova služba na zemaljskoj razini završi, potonja klasa također biti primljena na nebesku razinu? Ovu misao potvrđuje činjenica da tipski leviti nisu dobili nasljedstvo u zemlji – zemlja. Tako je Bog unaprijed nagovijestio da oni neće imati zemaljsku baštinu – već duhovnu.

U Otkrivenju 20:7-9 obaviješteni smo da će na kraju Milenijskog doba Sotona biti oslobođen ograničenja i biti mu dopušteno da donese iskušenje na obnovljeni svijet; i da će neki od čovječanstva pod njegovim lažnim učenjem postati buntovni protiv Božanskog autoriteta i „ići gore i okružiti tabor svetih i ljubljeni grad.” Čini se da nam ovaj tabor svetaca simbolično govori da čak i na kraju Milenijskog doba, kada će cijelo čovječanstvo dosegnuti savršenstvo ljudske prirode (ili će, ako to ne učini, biti uništeni u Drugoj smrti), i dalje će postojati razlika između ovog tabora Svetih i čovječanstva općenito? Čemu razlika kad su svi savršeni? Jer, vjerujemo, Božanska je namjera bila pokazati da će, čak i kada čovječanstvo dosegne savršenstvo, Drevni Dostojnici i dalje na neki način biti radvojeni i odvojeni od ostatka savršene rase. U to vrijeme razumijemo da će Drevni Dostojnici biti promijenjeni iz zemaljskog u nebeski organizam.

„TAKO VELIKI OBLAK SVJEDOKA”

Pouka naše lekcije sažeta je u prvom stihu Hebrejima 12. poglavlja, u kojem apostol kaže: „Zato, budući da smo i mi okruženi tolikim oblakom svjedoka (mučenika), ostavimo po strani svaki teret i grijeh koji nas tako lako snalazi, i trčimo sa strpljivošću trku koja je pred nama, gledajući u Isusa, začetnika i dovršitelja naše vjere.”

Kakav veličanstven poticaj! Poslušajmo to! Dajmo vjeri pravo mjesto. Hranimo svoju vjeru Riječju Božjom i svim Božanskim providnostima naših iskustava u životu kako nam svakodnevno dolaze! Slijedimo stoga stope našeg velikog Velikog svećenika,

Zapovjednika našeg spasenja, našeg Vođe, našeg Preteče, čija je žrtva temelj naše vjere i čija će snaga u

slavi biti njezino dovršenje, kada nas primi k sebi u Prvom uskrsnuću, „U trenu, u treptaju oka.”

PITANJA O SAVEZIMA

Pitanje – (1) Iz Izlaska 24. se čini da je krv žrtava mira i žrtava paljenica (a ne žrtava za grijeh) zapečatila Savez zakona. Ne bismo li trebali shvatiti da isto vrijedi i za Novi savez?

Odgovor – Žrtva za grijeh, žrtva paljenica i žrtva mira očito su prikazivale iste žrtve, ali s različitih gledišta. U svakom slučaju bismo shvatili da junci predstavljaju našeg Gospodina Isusa, a jarci da predstavljaju Crkvu, podsvećenstvo. Žrtve za grijeh predstavljale su patnje Krista i svih koji hodaju njegovim stopama u pogledu njihovog odnosa s Gospodinom, „izvan tabora”, i njihovog puta kao novih stvorenja unutar Svetinje i naposljetku iza drugog zastora u Svetinji nad svetinjama. I pokazuje zasluge žrtve koja je na kraju primijenjena na prijestolju milosti, i za koga je primijenjena – prvo krv junca, za Crkvu; krv jarčeva poslije za sav narod.

Žrtva paljenica prikazuje iste žrtve, ali s drugačijeg stajališta – onog božanskog prihvaćanja. To pokazuje da je žrtva učinjena Bogu i da ju je Bog prihvatio u cjelini, iako su, kao što je prikazano u žrtvi za grijeh, patnje nanijeli ljudi i usluge koje su ljudima pružene.

Žrtva mira (Lev. 3) bi se činila kao drugi pogled ili slika istih žrtava, predstavljajući spremnost pojedinca koji je žrtvovao – da ništa nije bilo prisilno, što se tiče Boga; i da je postojao mir između Boga i žrtvovatelja, tako da žrtva nije bila učinjena za njegove vlastite grijehe.

Dakle, čini se vrlo prikladnim da je, kao što je opisano u Izlasku 24, krv žrtava mira i žrtava paljenica zapečatila Savez zakona. Značajka žrtve za grijeh ima veze sa zadovoljstvom, ali žrtva paljenica i žrtva mira podrazumijevaju da žrtvovatelji dobrovoljno polažu svoja zemaljska prava u interesu onih koji će biti blagoslovljeni pod Novim savezom i da Bog prihvaća te žrtve kao pečaćenje tog Novog saveza – posve odvojeno od pomirenja za Adamov grijeh, postignutog istim žrtvama, gledano sa stajališta žrtve za grijeh.

Pitanje – (2) Sinovi Izraelovi, koje je Bog nazvao svojim prvorodencima, svojim vlastitim narodom itd., imali su i trebali su posrednika. Ne bismo li shodno tome trebali očekivati da će Duhovni Izrael zahtijevati posrednika?

Odgovor – Djeca Izraelova, s Božjeg stajališta, bili su predodžbeni narod – oni su u tipu predstavljali sve koji će ikada postati Abrahamovo potomstvo, na nebeskim i zemaljskim razinama. Tako je zapisano: „Učinio sam te ocem mnogih naroda.” Svi koji će na kraju biti spašeni u odnosu s Bogom iz mnogih

naroda bili su dobro zastupljeni u mnogim plemenima Izraela.

Bog je uzeo jedno od tih plemena, Levijevo pleme, i odvojio ga od ostalih za svoju posebnu upotrebu i kao kanal za blagoslov i pouku drugih plemena, koja su predstavljala sve obitelji na zemlji. To Levijevo pleme, kao što smo već vidjeli, predstavljalo je „domaćinstvo vjere” – sve one koji će biti dovedeni u sklad s Bogom kroz Sarin odsjek Abrahamskog saveza. Svi ovi, kao obitelj vjere, zajedno se nazivaju prvorodencima i razvijeni su pod Savezom vjere ili milosti, a ne pod Novim (Zakonom) savezom.

Samo Levijevo pleme bilo je podijeljeno, odabrana je svećenička klasa, a ostatak plemena im je pomagao ili služio. Dakle, u antitipu – „malo stado”, svećenička klasa, odabrana je za vodeći položaj i čini „Abrahamovo potomstvo” na najvišoj razini, Božanske prirode. Ova klasa, Krist, sastoji se od Isusa, Glave, i Crkve, njegovih udova. Kao središte Božanskog blagoslova, ovo Kraljevsko Svećenstvo, kojem je Otkupitelj Glava, ima niz naslova i službi – Kralj, Svećenik, Sudac, Zakonodavac, Posrednik, Otac – i svaki od tih naslova ukazuje na posebno obilježje njihove službe kao Sjemeni Abrahamovog u blagoslovu svih obitelji na zemlji, predstavljenih preostalim plemenima.

Ostala plemena tjelesnog Izraela doista su trebala posrednika, a posrednik je bio u posebno odvojenom plemenu, Mojsije je predstavljao cijelu svećeničku klasu i Levijevo pleme u njegovim različitim funkcijama posrednika između Boga i nacije.

Istina je da je Bog ponekad govorio o tjelesnom Izraelu kao o svom prvorodencu, a slično je i Išmael bio Abrahamov prvorodenac. Apostol Pavao skreće našu pozornost upravo na ovu stvar, govoreći nam da tjelesni Izrael odgovara Jišmaelu, Hagarinom sinu, koji je predstavljao Savez ropstva. Duhovni Izrael čini Crkvu Prvorodjenih, Tijelo Kristovo, i nikada nije bio u ropstvu, budući da je dijete slobodne žene, „Nebeski Jeruzalem, majka je svih nas.” Sara je predstavljala Savez milosti. Nije imao posrednika niti mu je trebao. Zašto ne treba posrednika? Zato što su svi izabrani pod ovim Savezom milosti u srcu odani Bogu, vole pravednost i mrze nepravdu. Njih je Otac rado primio u svoju obitelj, kao odgovor na njihovu vjeru i posvećenje. Postali su udovi Tijela posrednika, koji će tijekom Milenijskog doba predstavljati Boga čovječanstvu, provodeći njegove zakone i u njegovo ime uzdižući voljne i poslušne.

„Jer Zakon ima tek sjenu budućih dobara, a ne samu sliku stvarnosti” – Hebr. 10:1.

ON JE USAVRŠIO POSVEĆENE

– Hebrejima 10:1-14 –

SV. PAVAO u ovom stihu nastoji pokazati Hebrejima da je žrtvovanju junaca i jaraca koje je bilo određeno neko vrijeme došao kraj; i da je židovsko svećenstvo zamijenjeno višim – Kristom i njegovim udovima, „Kraljevskim svećenstvom.” On oslikava našeg Gospodina kako se obraća Ocu u vezi s tim pitanjem, govoreći: „Žrtve i prinose od bikova i jaraca Ti ne želiš (oni ne zadovoljavaju zahtjeve Tvoga Zakona kao otkupnu cijenu grešnika), ali tijelo si mi pripremio... Evo, dolazim vršiti volju tvoju, Bože.” Tamo, kaže Apostol, on uklanja (ili gura u stranu) prve ili predodžbene žrtve Saveza zakona (junce i jarce) da bi mogao uspostaviti ili dovesti na mjesto druge – antitipove tih žrtava.

Kao što je Otac pripremio posebno tijelo za našega Gospodina Isusa, koje je bilo sveto, nedužno i neokaljeno i prikladno kao naša žrtva za grijeh, tako je predvidio i Tijelo Kristovo u tijelu, u većem opsegu, za žrtvu; osiguravajući naše opravdanje svojom krvlju. Kao što apostol kaže: „Opravdani besplatno njegovom milošću, imamo mir s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu.” A onda dodaje: „Po čemu također imamo pristup ovoj milosti u kojoj stojimo i dičimo se u nadi slave Božje.” – Rimljanima 5:1.

Mi ulazimo u ovu milost – u ovo dioništvo u Kristovoj slavi u njegovom Kraljevstvu, u njegovoj naravi, zbog mogućnosti koju nam daje naše opravdanje da postanemo udovi Velikog svećenika, dionici njegove žrtve. Sveti Pavao upućuje na to na drugom mjestu, govoreći opravdanima: „Molim vas, dakle, braćo, milosrdem Božjim (vaše opravdanje), da svoja tijela prikazete kao žrtvu živu, svetu, Bogu ugodnu i svoju razumnu službu.” (Rim. 12:1.) Ovdje imamo izjavu da smo sudionici u ovoj žrtvi i da je naša

žrtva prihvatljiva Bogu i smatra ju svetom zbog naše vjere i odnosa prema Velikom Prvosvećeniku koji nas je usvojio kao svoje udove i žrtvuje nas kao udove ili dijelove sebe. U skladu s tim uz naš tekst čitamo: „Kojom voljom jesmo posvećeni (odvojeni kao sveti i posvećeni sužrtvovatelji s našim Gospodinom) kroz prinos Tijela Isusa Krista.”

Apostolov argument je da je Krist jednim prinosom zauvijek usavršio one koji su posvećeni. Njegovom zaslugom sada nema ništa protiv nas i ništa što bi nas spriječilo da prihvatimo milostivi poziv da trpimo s njim kao njegovi udovi, prikazujući svoja tijela kao žive žrtve po zaslugama njegove žrtve.

Pod Novim savezom Bog će ukloniti grijeh Izraela i Jude i svih koji dolaze u vezu s njim pod tim Savezom, a kada dođe oproštenje grijeha, to će biti dokaz da su žrtve za grijeh na Dan pomirenja pri kraju, kao što je apostol rekao u stihu osamnaest. Oproštenje grijeha još nije došlo za Izrael i svijet, jer žrtva za grijeh nije dovršena – Krist još uvijek prinosi samoga sebe. Veliki Dan pomirenja još nije zatvoren, iako je gotovo tako.

S tim u vezi zapazimo apostolove riječi da, imajući povjerenje u zaslugu Kristove žrtve za nas, „možemo imati smjelosti (hrabrosti) ući u Svetinju nad Svetinjama.” Tko je ušao u Svetinju nad svetinjama u tipu? Samo veliki svećenik, jednom svake godine na Dan pomirenja. Tko će u antitipu ući u Svetinju nad svetinjama na kraju antitipskog Dana pomirenja? Antitipski Veliki svećenik – Isus Glava, i Crkva njegovo Tijelo. Upravo zbog naše vjere i poslušnosti u tom smjeru prihvaćeni smo kao udovi Tijela Velikog svećenika, koje on žrtvuje, da imamo nadu da ćemo konačno ući u Presveto mjesto kao njegovi udovi; i onamo smo već ušli vjerom.

VJERNI NAD MALIM

„O Blaženi Gospodine, koliko žudim
Učiniti neki plemeniti posao za tebe!
Uzdići te pred svijetom
Dok svako oko ne vidi tvoju milost;
Ali nisi meni povjerio Talenata
pet ili dva,
Ipak, u mom krugu dnevnih zadataka,
Gospodine, učini me vjernim nad malobrojnima.

„Možda neću stajati i lomiti kruh
onima koji su gladni tvoje Riječi,
I sred gomile koja pjeva tvoju hvalu,
moj slabašni glas se možda nikada neće čuti;
A ipak, za mene ti imaš mjesto –
Neki mali kutak kojeg Mogu ispuniti,
Gdje mogu moliti, 'Dođi kraljevstvo tvoje!'
I nastojati vršiti tvoju blagoslovljenu volju.

„Čaša vode, u tvoje ime,
Može biti utjeha za klonule:
Jer ti ćeš priznati svaki napor uloženi
Da se utješi dijete ili pomogne svecu;
I nećeš prezreti, dragi Gospodine,
Moj dan malih stvari, dok pokušavam
učiniti ono malo što mogu,
niti propustiti najmanji napor.

„Da poučiš mudre i moćne
Slabe i bezumne izabiraš,
Pa čak i stvari prezrene i niske
Za svoju veliku slavu možeš upotrijebiti;
Stoga, Gospodine, iako je skroman moj dio,
U vjeri ti donosim sve svoje;
Za tvoju vlastitu slavu blagoslovi i
razlomi Moje ječmene kruhove i ribice.”

– FG Burroughs.

KVARTALNI PREGLED

– 20 LIPNJA –

Ključni tekst: – „S velikom snagom dao je apostolima svjedočanstvo o uskrsnuću Gospodina Isusa.” –
Djela apostolska 4:33

Svatko može ponoviti lekcije tromjesečja prema svojim preferencijama metode. Čini se da Ključni tekst utjelovljuje glavne značajke svih lekcija; jer svaka je raspravljala o nekoj osobini velikog djela Crkve, naime, o svjedočenju za Krista. Razmotrili smo svjedočanstvo dano u Jeruzalemu, Damasku, Antiohiji, tijekom misionarskog putovanja u Maloj Aziji, i konačno Pavlovo svjedočanstvo u Rimu u pogledu heroja vjere. Sve ovo svjedočenje bilo je točno. Sve je to svjedočilo da je Krist umro; da njegova smrt nije bila zbog vlastitih grijeha, već kao čovjekov Otkupitelj.

Svjedočenje se također posebno odnosilo na uskrsnuće našeg Gospodina kao što je navedeno u Ključnom tekstu, jer mrtav Otkupitelj bi bio nemoćan postati Mesija i uspostaviti Božanski Zakon među onima koje je otkupio svojom krvlju. „Isus i uskrsnuće” bila je opća tema rane Crkve, kojoj je dodana nada u slavu – Isusov drugi dolazak da primi svoju Zaručnicu k sebi, da je promijeni u svoju vlastitu prirodu, da je pridruži sebi u njegovu slavu Kraljevstva i zatim započeti Tisućljetnu vladavinu pravednosti, kako bi

cijelo čovječanstvo dovelo do spoznaje Boga. I sve se to temeljilo na dragocjenoj žrtvi dovršenoj na Kalvariji.

Naš tekst nam govori da je to svjedočenje učinjeno sa snagom, velikom snagom. Nije bila sekundarna u odnosu na politiku, društvena pitanja, evolucijske teorije ili više kritičke disertacije. Ona je, i samo ona, činila apostolsku temu. I tako bi trebalo biti i kod nas. Uskrsnuće Gospodinovo i njegova vrijednost i značenje za Crkvu i svijet po Božanskom planu trebaju uvijek biti istaknuti u našem svjedočenju.

Apostoli nisu svjedočili samo svojim riječima i logičnim prikazima, nego su to svjedočili i njihovi životi. Kao što reče Apostol: „Vi ste naše poslanice, poznate i čitane od svih ljudi.” Životi prve Crkve bili su posebno svjedočanstvo za Gospodina. Bez dosljednosti njihovih života i njihovog posvećenja Gospodinu i Istini, očito je, poruka ne bi imala takav značaj kakav je imala. Tako je i danas s nama. Dobro je da propovijedamo Riječ. Ipak je važnije da živimo po njoj. Ali idealno je i propovijedati i živjeti Istinu. „Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.”

KROTKOST, BLAGOST, STRPLJIVOST, KARAKTER

NIKAD nije postojao važniji trenutak za Crkvu nego sada, što se tiče gore navedenih elemenata duha Gospodnjeg. Kada veliki Neprijatelj ima posebnu moć jer je „čas kušnje koji će iskušati sve one koji žive na licu cijele zemlje”, svaki vojnici Križa mora biti budniji nego ikada. No, stavimo na prvo mjesto karakter i načelnost, zatim strpljivost, blagost, krotkost. Kao što je sveti Pavao napisao Timoteju: „U blagosti ispravljajući one koji se protive.”

Naša ljubav prema braći, zajedno s našim znanjem o iskušenju pod kojim se nalaze, pružit će potreban poticaj za vježbu i njegovanje navedenih milosti. I zapamtimo, ovo je naš sat testiranja ništa manje od njihovog. Test za neke mogu biti lažna učenja; test za druge može biti njihova čvrstoća i karakter u suočavanju s pogreškom, ili njihova ljubav prema braći i nježnost s kojom će nastojati učiniti sve što je u

njihovoj moći da ih spase, čak i iako smatraju da je zadatak beznadan. – Heb. 6:3.

Ako podbacimo u ljubavi, podbacimo u najvažnijoj stvari. Stoga je važno da se svatko od nas zauzme za dobro, a protiv zla, ali s ljubavlju, nježno, čvrsto. Na primjer, po pitanju zavjeta: sasvim je prikladno objasniti da je on Biblijski, pokazati da je svaka njegova odredba u potpunom skladu s učenjima Biblije, i ukazati na njegove prednosti i blagoslove vlastitom srcu; ali ne bi bilo pravedno ili s ljubavlju učiniti više od ovoga. Prepustite Gospodinu da to riješi svojim duhom i providnošću. Ako čin nije dobrovoljan, on gubi svoju vrijednost u Božjim očima. Nemojte dopustiti da zavjet ili bilo koja druga dobrovoljna stvar izazove podjele među članovima. Kad bi podjela išla drugim smjerom, bilo bi drugačije. Moramo učiniti sve što je u našoj moći da održimo „jedinstvo duha u sponama mira.”

UZORCI ZANIMLJIVIH PISAMA

DRAGI BRATE RUSSELL:

Šaljemo vam popis imena za koje treba upisati da su položili zavjet. Ovaj popis je cijeli naš razred. Jako smo uživali u posjetu brata Sullivana. Čini se da cijeli razred raste u znanju i ljubavi.

Vaša braća u Kristu,

RAZRED DVADESET I ČETVRTI U BOAZU, ALA.

DRAGA BRAĆO:

Želim vam reći da je obojena Ekklesija ovdje, njih ukupno četrnaest, blagovala simbole tijela i krvi našeg dragog Otkupitelja. Osjećali smo to kao vrlo svečanu prigodu, pogotovo kad smo gledali na kratkoću vremena kada ćemo ga piti novoga s našim dragim Otkupiteljem u Kraljevstvu našega Oca.

Molite za nas, kao i mi za vas, da budemo vjerni. Primamo neizreciv blagoslov čitajući Zavjet zajedno s NEBESKOM MANOM. S puno ljubavi u našem dragom Otkupitelju,

Vaš u blaženoj nadi, PW LEMONS.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Rado koristimo ovu priliku izražavanja našeg dubokog cijenjenja vašeg progresivnog rada u smjeru Sadašnje istine.

Osvjetljenje cijelog Plana pojačano je jasnijim svjetlom na Savezima. Zavjet se pokazao posebno korisnim.

„Hrana u pravo vrijeme,” „novo i staro” iz riznice doista se servira kroz vaše propovijedi, STRAŽARSKU KULU i članke u časopisima onima koji su gladni i žedni za pravednošću i znanjem Božanskog programa.

Radujemo se s dragim osobama u inozemstvu, radosno iščekujući Vašu prisutnost s njima u nadolazećem mjesecu. Pozdravite za nas „one jednako dragocjene vjere.” „Bog bio s tobom do ponovnog susreta.”

Neka dragi Gospodin obilno blagoslovi tebe i „Betelsku” obitelj na tvom novom polju rada, svakodnevna je molitva tisuća, uključujući tvog brata i sestru,

WW GOODWIN I SUPRUGA, – Pa.

DRAGI BRATE:

Šaljem vam ovaj popis braće i sestara koji žele izraziti svoje cijenjenje i odobravanje zavjeta kao sredstva da ih se približi Gospodinu i jednih drugima – kao i onih iz našeg razreda koji su prethodno poslali svoja imena – mislili smo da će vam biti drago znati da je stav zauzet prema zavjetu i jednih prema drugima od početka bio tako sretan karakter da su svi položili zavjet, osim jednog, bez i najmanjeg znaka trvenja oko razlika u mišljenjima u vezi toga. A onaj koji ga nije potpisao suzdržao se od toga, ne zato što se tome protivio, već samo zato što je mislio da još nije spreman za napredni položaj za koji se činilo da misli da Zavjet podrazumijeva. Ovaj sretan ishod postignut je mudrošću i tolerancijom onih koji su prvi položili zavjet, u tome što nisu željeli svoja uvjerenja pritiskati na druge. Drugi su, primijetivši to, bili dovedeni do bližeg i povoljnijeg stava uma prema Zavjetu i prema onima koji su ga položili. Vjerujemo da kad bi razredi zauzeli ovakav stav, općenito bi se izbjeglo mnogo nepotrebnih trvenja.

S poštovanjem u službi Učitelja,

RAZRED PETNAEST NA MEAFORDU, ONT.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Siguran sam da ćeš dopustiti onome tko te voli da ti oduzima malo vremena. Kako bih volio sat vremena razgovarati s tobom. Davno bih vam rekao da suosjećam s nedavnim prosijavanjem, ali sam znao da je vaše vrijeme u potpunosti zauzeto.

Želim reći da stojim uz tebe sa svojim simpatijama, i da te spominjem svaki dan barem dva puta kod prijestolja milosti. Nadam se da nikada neću zaboraviti što je Gospodin učinio za mene i tisuće drugih vašim voljnim i vjernim rukama. Moje vlastito tjelesno stanje prilično je dobro opisano u Jobu 7:3,4.

Primao sam mnoštvo pisama i čestitki od dragih prijatelja iz svih krajeva, i rado bih im svima odgovorio kad bih mogao odvojiti vrijeme za to, ali mogu učiniti tako malo u načinu rada, da se čini zahtijevati otprilike svo vrijeme koje mogu uložiti da postignem ono malo.

Drago mi je što mogu reći da sam zahvaljujući milosti Gospodnjoj bio, i još uvijek jesam, mogao zaraditi onoliko koliko je potrebno. Također vam želim reći da još uvijek stojim uz „Zavjet” i ne vidim kako bilo koji brat ili sestra u Istini mogu naći bilo kakav razlog za protivljenje; također i vaše članke o Savezima. Siguran sam da me se sjećate u molitvi. Blagoslov Gospodnji neka vas uvijek prati.

Vaš u „najboljim vezama,”

HAYDEN SAMSON.

MOJ DRAGI PASTORE:

Pišem vam kako bih vas uvjerio da je dragi nebeski Otac u posljednjih godinu ili godinu i pol nastavio očitovati svoju ljubav prema meni jednim bičevanjem za drugim, a sada konačno shvaćam koja je njegova pouka za mene. Palica je bila primijenjena sve jače i jače dok napokon mudrost odozgo nije počela prodirati u ovu moju staru, debelu glavu. Na svojoj bolesničkoj postelji usrdno molim za pouku. I hvala Bogu i dragom Spasitelju došla je uputa.

Još sam vrlo slab i jedva mogu ovo napisati, ali tako mi je drago što mi dragocjena privilegija i radost doprinosa širenju poruke žetve nisu u potpunosti oduzeti, kao što je moj nedostatak cijenjenja toga zaslužio. A sada, dragi brate, prilažem ti mjenicu koju treba platiti Traktatnom Društvu. Želim da se ovo iskoristi na bilo koji način koji vaša prosudba može smatrati najboljim, vođen Gospodinom, kao što znam da jeste. Dragi brate, dragocjene blagoslove koje primam pripisujem prije svega svome Bogu i dragom Učitelju, a potom i „Zavjetu”. Slava Bogu, neka mogu pjevati kao nikad prije, „Ništa od sebe i sve za tebe.”

Ponizno te molim za oprostjenje za grube stvari koje sam rekao i napisao o tebi. Od srca ih žalim. Znam da vam dragi Učitelj sa zadovoljstvom daje čast. Sigurno

ne mogu ništa manje. Ovaj put ne mogu više pisati. Bog te blagoslovio. MD HARPER.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Privilegija mi je još jednom vam pisati o slavlju Spomen večere. Nas sedmero sastalo se sinoć u tihoj sobi odvojeno od svijeta, kako bismo meditirali o toj noći punoj događaja, prije gotovo tisuću devetsto godina, kada je velika žrtva prinesena Pravdi – „Krist, naša Pasha, za nas ubijen“; i radujemo se što smo još „u kući“ i što je krv na dovratnicima. Dragocjenost „Jaganjca Božjeg“ raste na nama i rado se njime hranimo, iako to znači da moramo progutati i neke od gorkih trava progona i tuge. „Uskoro će sjene, umorne sjene, zauvijek nestati.“

Također smo bili impresionirani mišlju da smo razlomljeni s njim kao dijelom „jednog kruha,“ i našeg saveza da pijemo čašu koju je on pio, „ispunjavajući ono što je iza Kristovih muka,“ i dragovoljno i rado obnovili svoje zavjete da budemo „mrtvi s njim“, jer naše iskustvo s blaženim Gospodinom naučilo nas je da ga slijediti znači dobiti „stotruko“, čak i u ovom sadašnjem vremenu, te smirenost i vedrinu duha. Njegov mir, „Mir svoj dajem vam.“

Često se tijelo skupi kad dođemo do gorkog dijela, ali naša je iskrena želja da tjelesno razmišljanje ima sve manje i manje kontrole nad novim čovjekom – da „u nama bude isti um koji je bio i u Kristu Isusu.“

Sjetili smo se tebe u molitvi, dragi brate, i cijele Božje obitelji, „raspršene“, a ipak vrlo tijesno povezane „vezom koja povezuje“.

Naše puno suosjećanje uvijek je s tobom, ljubljeni brate, u svim tvojim mnogim kušnjama i naprezanju nježnih veza, i tako smo zahvalni što u svemu tome nastavljaš nositi nas (općenito Gospodinov narod) na svom srcu, i tako se brinući za nas, da nam ne dođe zlo. Bog te čuvao, dragi brate, i krijepio do kraja. Tvoja sestra u Gospodinu,

BESSIE LOCKERBIE HENDRICKS, – Mich.

DRAGI BRATE RUSSELL:

Upravo smo stigli kući, nakon dragocjene male sezone provedene zajedno s ostalima od Gospodinu posvećenih – „U spomen“ na žrtvu našeg dragog Spasitelja u našu korist.

Trinaest dragih prijatelja „okupilo se,“ a jedan brat, koji je bio bolestan, posluživan je kod kuće, tako da ih je ukupno sudjelovalo četrnaest. Srca su nam bila tužna kad smo se sjetili što je „Krist, naša Pasha“ pretrpio „za nas,“ i bila su ispunjena radošću pri drugoj pomisli na „Onaj dan kad ga pijemo novog svi u Kraljevstvu moga Oca.“ Kako ovaj događaj za nas postaje sve važniji kako se približavamo Kraljevstvu, i to vrlo

ispravno, kako svjetlo dana koji sviće sve jasnije baca svoj sjaj na put pravednih.

Neki, koje smo jako voljeli kao braću u Kristu, koji su se okupljali s nama prošlih godina, nisu se sastali s nama ove godine, i ta je činjenica dala dodatnu nijansu tuge ovoj prigodi, ali s našim dragim Spasiteljem, kažemo, „Neka bude volja tvoja.“

Ne možemo a da ne osjećamo da su propustili prekrasnu privilegiju za kojom će u bliskoj budućnosti požaliti. Zahvaljujemo našem nebeskom Ocu što nas je još jedna godina zatekla s ljubavlju prema Istini i željama da budemo u skladu s njom i s našim Bogom. Zahvaljujemo mu i na dragocjenom malom „Zavjetu“. Znamo da smo bili blagoslovljeni uzimajući ga, ali koliko je to moglo pomoći u održavanju naših srca u stanju odanosti, simpatije i poslušnosti Istini, možda ne znamo s ove strane zastora. Međutim, znamo da je Sotona izvukao prednost od nekih koji ga nisu prihvatili, i učimo lekciju o poniznosti, budnosti i molitvi, kako nas veliki Protivnik ne bi sapleo i spotaknuo o neke takve jednostavne, razumne i jednostavne zahtjeve koji su sadržani u ovom „Zavjetu.“

Bojim se da bi, da je „Zavjet“ bio zavjet za obavljanje nekog „velikog djela,“ neki od onih koji su posrnuli bili željni prihvatiti ga, ali budući da je to bio „Zavjet“ na molitvu i budnost misli i riječi i akciju su posrnuli zbog same njegove jednostavnosti. Ako dragi Gospodin može upotrijebiti ovaj mali „Zavjet“ da očituje stanje srca nekih od onih koji tvrde da su njegovi; koji bi mogao biti sljedeći test? Možda je to nešto naizgled jednostavnije i manje važno od „Zavjeta“, a tko će to moći izdržati? A psalmist odgovara: „Onaj koji ima čiste ruke i čisto srce.“ „Srce „ je najvažnija stvar. „Čuvaj svoje srce svom marljivošću.“ „Bojimo se da se netko od vas ne čini da obećanje koje nam je ostavljeno o ulasku u njegov počinak nije ispunilo.“

Moli za nas, dragi brate, da nikada ne dopustimo da u našem srcu nikne „korijen gorčine“ i da onečistimo sebe ili druge.

Drago nam je reći da svakodnevno nastojimo održati svaku značajku „Zavjeta“, a to znači da se svakodnevno sjećamo vas i cijele obitelji Brooklynskog Betela pred prijestoljem. S kršćanskom ljubavlju prema svima,

Vaš brat u Kristu, RH BARBER.

DRAGI BRATE U KRISTU:

Radujem se Sadašnjoj istini od ožujka 1908 i pisao bih vam prije da veći dio mojih trideset i šest godina nisam proveo u novinskom, tiskarskom i izdavačkom poslu, što mi omogućuje da steknem poštenu predodžbu o vašim teškim dužnostima dok služite

Gospodinu u toliko različitih svojstava. Međutim, impresioniran sam činjenicom da ne bi bilo mudro s moje strane dalje odgađati pisanje vama, stoga ovo pismo.

Ovdje imamo mali razred koji me je izabrao za učitelja. Hoćete li me se vi i Betelska obitelj svakodnevno sjećati pred prijestoljem milosti? Želim više Duha Svetoga i duha zdrave pameti. Želim poučavati s razumijevanjem.

Prije petnaest godina pridružio sam se svojoj ženi i Metodističkoj crkvi. U to sam vrijeme znao da je moja žena glavni magnet, iako sam čvrsto vjerovao da će mi Gospodin doći i u dogledno vrijeme učiniti me sretnim kao što su moja braća tvrdila da jesu. Moj blagoslovljeni Otkupitelj nije mi dao slatku sigurnost koju sam očekivao, i nakon dvije godine sam se povukao uz više buke i zbunjenosti nego što sam započeo. Odlučio sam da nikad više ne uđem u zgradu i ta odluka nije prekršena. Uzeo sam Darwina, Humea i Ingersolla. Oni su kasnije odbačeni za Konfucija, Budu i Muhameda. Nijedna od ovih stvari nije zadovoljila moju glad za Istinom. Zatim je došla Mormonova knjiga, koju sam pročitao s velikim entuzijazmom i konačno je dao Baptističkom propovjedniku. Otprilike u to vrijeme gospođa Eddy napravila je svoj mali naklon u mojoj zajednici, počevši od majke moje supruge, vrlo bistre i dobro raspoložene dame, čije su bogatstvo i društveni ugled nemalo dodali Eddyinoj Ideji na ovom mjestu. Pažljivo sam proučio prijedlog, ali nije mi bilo dopušteno uvidjeti bit. Jednog dana jedan od Gospodinovih vjernih, Br. CS Livingston, iz Enterprisea, pitao me bih li uživao u Istini kad bih znao da je to Istina. Rekao sam mu da hoću. Zatim mi je dao I. svezak i zamolio me da odem do svoje sobe i pomolim se za pomoć da razumijem tu knjigu. Ako postoji Bog, želio sam to znati. Osim toga, bio sam usred kampanje za važan županijski ured, a izbori su bili samo šest tjedana prije mene, i želio sam

zadovoljiti brata Livingstona i dobiti njegov glas. Otišao sam do svoje sobe i pokušao se moliti. Bio je to prvi put da sam pokušao komunicirati s Gospodinom u deset ili dvanaest godina. Moja je molba bila kratka i iznimno glupa, ali Gospodin je svakako gledao na duh u kojem sam mu se obratio, a ne na rječitost ili mnoštvo riječi. Tjedan dana kasnije zauvijek sam se povukao iz politike, hvala Bogu. Prijatelji su urgirali i prijetili, ali sam se povukao iz utrke. Pet tjedana kasnije pročitao sam šest svezaka, Tabernakulske Sjene i nekoliko STRAŽARSKIH KULA. Izašao sam na ulice i svađao se sa svakim propovjednikom i učiteljem nedjeljne škole kojega sam mogao pronaći. Mislio sam da ću biti moć među svojim prijateljima i političkim sljedbenicima. Ali nažalost, tužno je to govoriti. Kažu i vjeruju: „Mnogo mu je učenja uništilo um, istina je da ima parezu!”

Bio sam revan za Gospodina i nauk o Kraljevstvu. U svakoj prikladnoj prilici prospem svu tuču na moju zapovijed; ali oni neće slušati. Ako se ne mogu izmaknuti, pokušat će promijeniti temu – pjevati, raditi bilo što osim slušati. Ni jedno zrno pšenice ne može se povezati s mojim energijama. Pravi stup Baptističke crkve na ovom mjestu već dvadeset godina, brat JJ Morris, prihvatio je Istinu prije četiri mjeseca i Babilon me optužuje za njegovu propast i uništenje. Da su rekli istinu o Bogu, ali ne govore; kao i obično, griješe; Gospodin je to učinio. A sad, budući da ne melje na njihov mlin, kažu „uvijek je imao mrzovoljne predodžbe.”

U prilogu ćete pronaći „zavjet,” naš zavjet. Svi „Izraelci, u kojima nema lukavstva,” dat će zavjet. Što ga više gledam, to sam više impresioniran da je to rešeto Gospodnje.

Molimo pošaljite nam Putujućeg brata. Prijatelji žele kongres Alabame u Texasvilleu ljeti. Sjećaj nas se svaki dan kod Prijestolja milosti.

Vaš u jednoj nadi, WM BAILEY.

